

Κάθε χρόνο, καθώς ο Οκτώβρης ετοιμάζεται να παραδώσει τη σκυτάλη στο Νοέμβρη, η 28η Οκτωβρίου έρχεται να ξυπνήσει συνειδήσεις, να προβληματίσει, να διδάξει αλλά και να υπομνηματίσει το παρόν του Ελληνισμού.

Και το σημαντικότερο, να υπομνήσει στους σημερινούς καταπτοημένους Έλληνες ότι αν κάτι εξευτελίστηκε, καταφρονέθηκε και περιγελάστηκε πιο πολύ είναι οι αριθμοί και η λογική τους.

Εκείνες τις μέρες του 1940, ολόκληρη η Ευρώπη κείτονταν στον τάφο.

Έθνη πανένδοξα με πλούτη κι εκατομμύρια μαχητές συντρίφτηκαν μέσα σε λίγες μέρες.

Και μόνη η Ελλάδα, αντιστέκεται!

Τρέλα, θα έλεγε κάποιος, σταθμίζοντας τα πράγματα με τα τότε, αλλά και τα σημερινά ψυχρά τεχνοκρατικά κριτήρια..

Και δεν ήταν η πρώτη....

«Ο κόσμος μας έλεγε τρελούς», υπενθυμίζει ο Μακρυγιάννης... Είναι αυτή η αγία τρέλα των Ελλήνων, που εκφράζεται άλλοτε με το «Μολών Λαβέ», άλλοτε με το «Το την πόλιν σοι δούναι ούτ' εμόν εστί, ούτε άλλου των κατοικούντων εν αυτή», άλλοτε με το «ΟΧΙ»!

Είναι η Ελληνική τρέλα, που καταργεί τους αριθμούς, αδιαφορεί για την ισχύ, περιφρονεί τα στατιστικά δεδομένα, αρνείται τις επιταγές της λογικής, είναι η τρέλα, που ανέδειξε τους Έλληνες Δαβίδ των Εθνών...

Και δεν είναι αυτό εθνικισμός ή υπολανθάνων ρατσισμός!

Είναι μια υπερφυσική αλλά ζώσα πραγματικότητα, που τη βιώνει ο Έλληνας, στη μάχη του Μαραθώνα, στη ναυμαχία της Σαλαμίνας, στα τείχη της Βασιλεύουσας, στα χιονισμένα διάσελα της Πίνδου..

Την αναλύει ξεκάθαρα ο συγγραφέας Άγγελος Τερζάκης:

« Στο μέτωπο, σ' όλη τη γραμμή, από την γαλανή θάλασσα του Ιονίου μέχρι ψηλά τις παγωμένες Πρέσπες, ο ελληνικός στρατός άρχιζε να βλέπει παντού το ίδιο όραμα: Έβλεπε τις νύχτες μια γυναικεία μορφή να προβαδίζει ψηλόλιγνη, αλαφροπερπάτητη, με την καλύπτρα της αναριγμένη από το κεφάλι στους ώμους. Την αναγνώριζε, την ήξερε από παλιά, του την είχαν τραγουδήσει όταν ήταν μωρό κι ονειρευόταν στην κούνια. Ήταν η μάνα η μεγαλόψυχη στον πόνο και στην δόξα, η λαβωμένη της Τήνου, η υπέρμαχος στρατηγός»...

Γι' αυτό και το χαμόγελο στα χείλη, η φλόγα στην καρδιά, τα φτερά στα πόδια των

Ελλήνων! Πολεμούσαν ασυγκράτητοι, ακούραστοι, μέσα στο χιόνι γιατί πολεμούσαν πρώτα και κύρια για τη Μάνα τους, την Παναγία...

Γι' αυτό και αφειδώλευτα πρόσφεραν τη ζωή τους, σε μια εκδήλωση μοναδικής και ανεπανάληπτης ομοψυχίας.

Αλλά και σε μια μοναδική και ανεπανάληπτη εκδήλωση της άρρηκτης και αδιάσπαστης σχέσης Ελληνισμού και Ορθοδοξίας, που εκφράστηκε στην πράξη και από την απόφαση της τότε Διοικούσας το Πανελλήνιο Ιερό Ίδρυμα Ευαγγελιστρίας Τήνου Επιτροπής, με την οποία ομοφώνως, στοιχούσα στο παράδειγμα του Πατριάρχη Σεργίου:

«Εκχωρεί, μεταβιβάζει και θέτει εις την διάθεσιν του ευσεβεστάτου και αξίου Ηγήτορος της Πατρίδος κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως όλα τα εν τω Ιδρύματι της Ευαγγελιστρίας υπάρχοντα και εις αυτό ανήκοντα αναθήματα εις τιμαλφή αντικείμενα κάθε είδους....το εντός της θήκης της Πανσέπτου Εικόνας καθηλωμένου πολυτίμου περιδεραίου εκ πλατίνης και μπριγιάντ...τα εν τω Αποθεματικώ Ταμείω.....»

Η επαναφιέρωση της Ελληνικής Κυβέρνησης, δια της Τραπέζης της Ελλάδος, των δωρηθέντων σ' αυτήν πολυτίμων αντικειμένων στην Παναγία της Τήνου, δεν υπήρξε απλά μια ακόμη εκδήλωση ευσεβείας, ελπίδας και ικεσίας προς τη Μεγαλόχαρη, αλλά τους προσέδωσε και ένα βαθύτερο συμβολισμό:

Τα αφιερώματα της Μεγαλόχαρης έχασαν τον ατομικό τους χαρακτήρα, έγιναν πλέον αφιερώματα του Ελληνισμού, έκφραση εμπιστοσύνης, δώρα αγάπης και σεβασμού παιδιού προς τη Μάνα του, στην Πάνσεπτη και πεποικιλμένη Εικόνα της Οποίας βρήκε, βρίσκει και θα βρίσκει κουράγιο, δύναμη και απαντοχή!

Μπορεί, σήμερα το "ΟΧΙ" ν' ακούγεται εξασθενημένο και ο τυπικός εορτασμός της επετείου κάθε χρόνο να κουράζει.

Μπορεί όλοι οι λόγοι που εκφωνούνται ν' ακούγονται ανιαροί και ανούσιοι, τετριμμένοι και βαρετοί, μέσα στην επαναλαμβανόμενη κοινοτυπία τους!

Το μήνυμα, όμως, της 28ης Οκτωβρίου παραμένει πάντοτε διδακτικό, διαχρονικό και επίκαιρο και μας καλεί να το εγκολπωθούμε!

Οι πατέρες μας το 1940 δεν πολέμησαν τους Ιταλούς και τους Γερμανούς.

Τον κτηνώδη φασισμό, την απάνθρωπη δικτατορία και το στυγνό ολοκληρωτισμό πολέμησαν.

Το δικαίωμα της ελευθερίας υπερασπίστηκαν.

Την αξία του κάθε ανθρώπου και του κάθε λαού ανέδειξαν.

Την αλαζονεία και την έπαρση εξευτέλισαν.

Την εωσφορική φιλοσοφία της δύναμης και του Εγώ αρνήθηκαν και καταντρόπιασαν.

Την υπερφίαλη βεβαιότητα της υπεροπλίας και των αριθμών αμφισβήτησαν.

Την πατρογονική ευχή και κληρονομιά για το «εύψυχον και ελεύθερον» εδικαίωσαν.

Τη σημαία των Οσίων και των Ιερών της πατρίδας, δηλ. του Θεού και του ανθρώπου, πάνω στον σταυρό της θυσίας, πού τους έστησε η βαρβαρότητα, ανύψωσαν.

Και όλα αυτά, τα πέτυχαν μονοιασμένοι... ενωμένοι!

Πέρα και πάνω από προσωπικά συμφέροντα, μικροπολιτικές επιδιώξεις, κομματικές επιλογές, ή και ιδεολογικές συγκρούσεις και διαφορές.

Αυτή την υπερφίαλη βεβαιότητα των αριθμών και των οικονομικών στατιστικών καλούμεθα σήμερα και να αμφισβητήσουμε και να ανατρέψουμε!

Και θα το καταφέρουμε, αν έχουμε την ομόνοια και την ομοψυχία, που έδειξε ο Λαός μας εκείνη τη φωτόλουστη μέρα του Οχτώβρη του 1940, αν ενωμένοι πολεμήσουμε όχι πλέον στα χιονισμένα βουνά της Αλβανίας, αλλά στην αφυδατωμένη έρημο της κοινωνικής και οικονομικής πραγματικότητάς μας έναν εχθρό, πιο ύπουλο και πιο επικίνδυνο, τον κακό μας εαυτό!

Γιατί, έχει ιστορικά αποδειχθεί ότι όσες μάχες χάσαμε, δεν τις χάσαμε γιατί μας νίκησε ο εχθρός, αλλ' επειδή υπερίσχυσε ο κακός μας εαυτός!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΑΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014)